خبر روز

مسابقه خانواده باحال به خندوانه می آید

خبر آنلاین: با شروع ماه مبارک رمضان، مسابقه «خانواده باحال» به محتوای برنامه خندوانه اضافه خواهد شد. مسابقه خانواده باحال که افتتاحیه آن امشب پخش خواهد شد، یک مسابقه هیجان انگیز است که افراد سرشناس اعم از هنرمند و ورزشکار به همراه خانواده هایشان در آن شرکت خواهند کرد. در این مسابقه، هر شب دو گروه باهم به رقابت می پردازند و در موقعیت های مختلفی قرار می گیرند که باید از آن عبور کنند. بعد از هر مسابقه، مردم فرصت دارند تا به گروه برتر رأی دهند؛ بنابراین گروهی که بیشترین رأی مردم را داشته باشد، به مرحله بعد صعود خواهد کرد. از بین دوازده گروه در انتها سه گروه برتر این مسابقه برای مقام های اول تا سوم با هم رقابت می کنند. مسابقه خانواده باحال، با هدف تحکیم خانواده و برای ماه مبارک رمضان طراحی شده است.

جدیدترین جزییات رسمی تئاتر پایتخت

ایسنا: نمایش «پایتخت» با بازی محسن تنابنده، احمد مهرانفر، ریما رامین فر و علیرضا خمسه در کانادا، آمریکا و اروپا روی صحنه می رود. محمد قدس، مدیر تولید و سرپرست گروه این پروژه گفت: این نمایش براساس سریال پایتخت و با کارگردانی مشترک محسن تنابنده و احمد مهرانفر به صحنه خواهد رفت. در حال حاضر، آرش عباسی مشغول نوشتن مراحل نهایی متن است و کلیت نمایشنامه به نگارش در آمده است. چهار بازیگر اصلی، محسن تنابنده، احمد مهرانفر، علیرضا خمسه و ریما رامین فر هستند؛ اما ممکن است به فراخور نمایشنامه، از دیگر بازیگران سریال نیز به این ترکیب اضافه شوند. قدس افزود: زمانبندی اجراهای کشورهای دیگر نیز متعاقبا اعلام خواهد شد. سریال پایتخت از جمله سریال های پرتماشاگر تلویزیون است که تاکنون چهار مجموعه آن از صدا و سیما پخش شده است.

تعطیلی موقت برنامه هفت، پس از حواشی

نسل فردا: همزمان با آغاز ماه مبارک رمضان تمامی برنامه‌های سینمایی مهم تلویزیون از جمله برنامه تلویزیونی هفت و برنامه نقد سینمایی ایران تعطیل شد. برنامه تلویزیونی هفت به سردبیری و اجرای بهروز افخمی از شبکه سوم سیما پخش می‌شد. این برنامه سری سوم برنامه هفت بود و بهروز افخمی بعد از فریدون جیرانی و محمود گبرلو اجرای آن را بر عهده داشت. قسمت‌های اخیر این برنامه با واکنش‌های تندی از سوی سینماگران همراه شد و باید دید با آمدن پورمحمدی به شبکه سوم سیما، پخش این برنامه بعد از ماه مبارک رمضان ادامه پیدا می کند؟ برنامه نقد سینمای ایرانی نیز که پنجشنبه شب‌ها از شبکه چهارم سیما پخش می‌شد، در ماه مبارک رمضان روی آنتن نمی‌رود. این برنامه نیز در ماه‌های اخیر با تغییر و تحولاتی همراه بوده است و علیرضا شجاع نوری جای خود را به امیرحسین ندایی داد.

به بهانه سالگرد فوت هوشنگ گلشیری و کلماتی که خانه اش بودند؛

شانزده سال، پس از آن شانزده خرداد مغموم

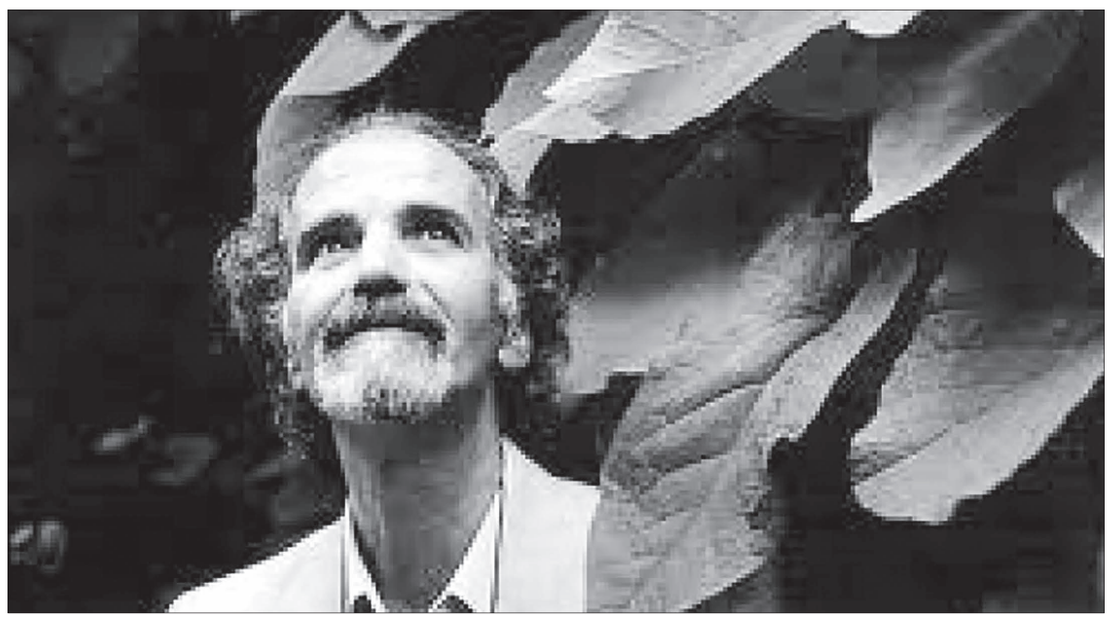

هادی عیار
گروه فرهنگ و هنر

«نه، من خانه‌ای ندارم. سقفی نمانده است. دیوار و سقف خانه من همین‌هاست که می‌نویسم، همین طرز نوشتن از راست به چپ است، در این انحنای نون است که می‌نشینم، سپر من از همه بلایای سرکش، ک یا گ است. ما نویسندگان هر جا که باشیم و به هر زبان که بنویسیم، در خانه کلام مکتوب زندگی می‌کنیم. دیوار این خانه و سقفش را با همین کلمات ساخته‌ایم؛ پنجره ما به جهان و چتر ما، حتی سپر ما همین کلمات است»

امسال، ۱۶ سال از روز ۱۶ خرداد ۷۹ می گذرد. ۱۶ سال پس از مردی که کلمه خانه اش بود. مأمن او «نون» نوشتن و سقفش همین «ک» یا «گ» بود. ۱۶ خردادماه، سالگرد درگذشت هوشنگ گلشیری است؛ نویسنده‌ای که با خلق رمان «شازده احتجاب» شهرت فراوانی در جامعه ادبی عصر خود به دست آورد. هوشنگ گلشیری، نویسنده و منتقد ادبی، در بیست‌وپنجمین روز اسفندماه سال ۱۳۱۶ در اصفهان به دنیا آمد. در کودکی به همراه خانواده به آبادان رفت و بعد از بازگشت دوباره به اصفهان، از سال ۱۳۳۴ تا ۱۳۵۲ در این شهر زندگی کرد. مجموعه داستان‌های «مثل همیشه»، «نمازخانه کوچک من»، «جبه‌خانه»، «پنج گنج» و رمان‌های «شازده احتجاب»، «کریستین و کید»، «بره گمشده راعی»، «معصوم پنجم (یا حدیث مرده بر دار کردن آن سوار که خواهد آمد)»، «در ولایت هوا»، «آینه‌های دردار» و «جن‌نامه» و همچنین فیلمنامه «دوازده رخ» از آثار این نویسنده هستند.

خانه ای که گلشیری در میان کلمات برای خود ساخت

هوشنگ گلشیری، داستان‌نویس صاحب نام معاصر، نوشتن را در مکتب بهرام صادقی آغاز کرد. اولین شعرها، داستان ها و نقدهایش از سال‌های ۴۰ به‌بعد در پیام نوین و جنگ اصفهان به‌چاپ رسید. بعد، سرودن شعر را به‌شاعران وانهاد و راه اصلیش، داستان‌نویسی را به‌جد ادامه داد. در داستان‌های اولین کتابش – مثل همیشه، (۱۳۴۷) – خسته کننده بودن زندگی کارمندان دون‌پایه، در شهرهای کوچک را ماهرانه به تصویر کشید. اما آنچه از آغاز، گلشیری را از صادقی جدا می کرد، نگرش مبتنی بر غم غربت گلشیری در مقابل نگاه طنزآمیز صادقی به زندگی خرده بورژوازی بود. صادقی با طنز، سکون این زندگی را می‌نمایاند و گلشیری با غم غربت. اما توجه بسیار به‌غم غربت، گلشیری را به‌گذشته‌گرایی و گریز کشانید و غم‌های فردی، به‌داستان‌نویسان مدرنیست نزدیکش کرد. گلشیری، اما داستان‌هایی هم دارد که نمونه عالی واقع‌گرایی انتقادی در ادبیات معاصر ایران است. در این داستان‌ها، نویسنده موفق به دادن تصاویری قوی و پرجذبه از زمان و مکان زیست خود می‌شود. بی‌شک خواندنی‌ترین داستان نویسنده در مثل همیشه، «مردی با کراوات سرخ» است که خفقان پلیسی حاکم بر ایران را به‌خوبی مجسم می‌کند.

توجه به‌فرم از آغاز با گلشیری بوده است. اغلب داستان‌های مثل همیشه را به‌شیوه ذهنی نوشته است. شیوه ایی که بارزترین شکل خود را در «دخمه‌ای برای سمور آبی» می‌یابد. اما در داستان بلند و کم نظیر شازده احتجاب (۱۳۴۷) توجه به‌فرم، ربطی معقول با محتوا پیدا کرد و توانست با پرش‌های ذهنی و عبور از حال به گذشته و برعکس، زندگی همچون آینه شکسته شازده، دودمان برباد رفته را بنمایاند. گلشیری در این داستان، در قالب تحلیل رفتن و به‌مرگ نزدیک شدن زندگی شازده، ناقوس مرگ اشرافیت را به‌صدا درمی‌آورد.

گلشیری، در نمازخانه کوچک من (۱۳۵۴)- بار دیگر با قدرت برخاست. این مجموعه شامل داستان‌های واقع‌گرایانه و نمادگرایانه نویسنده است. در داستان‌های واقع‌گرایانه‌اش، از قبیل «عکسی برای قاب عکس خالی من» و «هر دو روی سکه» مهم‌ترین مسایل اجتماعی امروز، زندگی زندانیان سیاسی، در بافتی خاطره‌گونه به‌شیوه ذهنی مطرح می‌شوند. این داستان‌ها در ردیف بهترین‌های ادبیات مقاومت ایران قرار می‌گیرند.

داستان‌های سمبولیک این مجموعه -معصوم ۲،۱ و ۳ و ۴ نیز از کارهای موفق نویسنده هستند. گلشیری در این داستان‌ها انسان امروز را در رابطه با اساطیر اسلامی مطرح می کند که امروزه، خلاف گذشته، دیگر نام «معصوم» در دایره تقدس «۱۴» محدود نمانده است؛ زیرا انسان‌های بسیاری هستند که زندگی معصومانه و ناخوشی دارند.

کارگاه های آموزشی و روزنامه نگاری در کارنامه گلشیری

یکی از اقدامات تأثیرگذار و مهم گلشیری، تشکیل کارگاه‌های داستان و پرورش نسل تازه‌ای از نویسندگان ایرانی بود. وی جلسات هفتگی داستان‌خوانی و نقد داستان را از سال ۱۳۶۲ تا پایان عمر خود در هر شرایطی به صورت مستمر برگزار کرد. در سال‌هایی که کارنامه را منتشر می کرد، جلسات نقد شعر و داستان را در دفتر مجله برگزار می‌کرد. در اواسط سال ۱۳۶۲، گلشیری جلسات هفتگی داستان‌خوانی را که به جلسات پنج‌شنبه‌ها معروف شد، با شرکت نویسندگان جوان در خانه خود برگزار کرد. این جلسات تا اواخر سال ۱۳۶۷ با حضور نویسندگانی چون یارعلی پورمقدم، محمدرضا صفدری، محمد محمدعلی، آذر نفیسی، عباس معروفی، منصور کوشان، شهریار مندنی‌پور، منیرو روانی‌پور، قاضی ربیحاوی، ناصر زراعتی، حسین مرتضاییان آبکنار و ابوتراب خسروی ادامه داشت.

گلشیری همکاری خود را با مطبوعات از جوانی آغاز کرد. وی برخی آثار خود را در نشریاتی مانند پیام نوین، کیهان هفته و فردوسی به چاپ رساند. سردبیری ارغوان که فقط یک شماره منتشر شد (خرداد ۱۳۷۰) و سردبیری و همکاری با چند شماره نخست فصلنامه زنده رود (۱۳۷۱ تا ۱۳۷۲) ادامه فعالیت‌های مطبوعاتی او تا پیش از سردبیری کارنامه بود. سردبیری ماهنامه ادبی کارنامه را در تابستان ۱۳۷۷ بر عهده گرفت و نخستین شماره آن را در دی ماه همین سال منتشر کرد. این مجله در حقیقت پایگاهی بود برای نویسندگانی که در دهه پیشین، امکان انتشار آثار خود را نداشتند. در این دوره، جلسات بررسی شعر و داستان نیز به همت او در دفتر کارنامه برگزار می‌شد. یازدهمین شماره کارنامه به سردبیری او پس از مرگش در خرداد ۱۳۷۹ منتشر شد.

سرنوشت آثار منتشرنشده گلشیری چه می‌شود؟

هوشنگ گلشیری، آثار نیمه‌تمام زیادی دارد که هنوز سرنوشت انتشار آنها به درستی مشخص نیست. فرزانه طاهری می گوید: به دلایل اخلاقی و ادبی نمی‌دانیم انتشار این آثار کار درستی است یا خیر. این مترجم و همسر هوشنگ گلشیری درباره فعالیت‌هایی که مربوط به نشر آثار هوشنگ گلشیری در حال انجام است، گفت: در حال حاضر همچنان روی سایت جدید در حال کار کردن هستیم و این سایت در مرحله طراحی است تا بلافاصله پس از اتمام کار، تمام مطالب مربوط به گلشیری را که در نشریات یا جاهای دیگر نوشته و منتشر کرده است، بر روی آن قرار دهیم. بیشتر این مطالب به نوشته‌های گلشیری قبل از اینترنت و دست‌نوشته‌های او، فصل‌های حذف‌شده از برخی کتاب‌ها و تغییراتی که در آنها داده است مربوط می‌شود که ما آرشیو تمام آنها را جمع‌آوری کرده‌ایم که برای استفاده عموم در سایت جدید در دسترس قرار می‌گیرند. از گلشیری آثار منتشرشده زیادی به جامانده است، برخی از این آثار نیمه‌کاره هستند. مثلا چند فصل از یک رمان نوشته شده، اما ناتمام باقی مانده که ما به دلایل اخلاقی و ادبی نمی‌دانیم انتشار این آثار کار درستی است یا نه. بنابراین و با توجه به حساسیت خود گلشیری در نوشتن و انتشار، هنوز تصمیمی در زمینه این دسته از آثار او نگرفته‌ایم. با این حال فکر کردیم فعلا آثاری را که تمام شده‌اند به صورت آنلاین در سایت قرار بدهیم و تصمیم‌گیری برای انتشار بقیه نوشته‌ها را به بعد موکول کنیم. هوشنگ گلشیری سرانجام در پی یک دوره بیماری، در ۱۶ خردادماه ۱۳۷۹ در بیمارستان ایرانمهر تهران درگذشت و پیکر او را در امامزاده طاهر کرج به خاک سپردند. پس از درگذشت این نویسنده، بنیاد هوشنگ گلشیری تشکیل شد و جایزه‌ای داستانی را به نام این نویسنده راه‌اندازی کرد. این جایزه ۱۳ دوره برگزار شد، اما تیرماه سال ۱۳۹۳ بنیاد گلشیری از توقف برگزاری «جایزه ادبی هوشنگ گلشیری» خبر داد و اعلام کرد: پس از برگزاری ۱۳ دوره جایزه هوشنگ گلشیری، به این نتیجه رسیده که بهتر است برگزاری این جایزه را متوقف کند.

نگاهی به نمایش‌های روی صحنه در ماه رمضان

از «کسوف» تا «مجلس ضربت زدن»

روژیار جوانمرد
گروه فرهنگ و هنر

با نزدیک شدن به روزهای پایانی بهار و فرا رسیدن ماه مبارک رمضان، صحنه تماشاخانه‌های تهران نیز شاهد اجرای نمایش‌های جدیدی می‌شود که می‌تواند نوید رونق‌بخشی به گیشه‌های تئاتر باشند. پس از پایان تعطیلات نیمه خردادماه، نمایش‌های تازه‌ای در برخی از سالن‌های تئاتری روی صحنه می‌روند که دربرخی از آنها بازیگران مطرحی حضور دارند و نوید محمدزاده هم در دو نمایش بازی خواهد داشت.

«دکلره»

یکی از نمایش‌هایی که از دیروز (یکشنبه ۱۶ خرداد)، روی صحنه رفته «دکلره» نام دارد که در تئاتر مستقل تهران اجرا می‌شود. این سالن که به همت برادران کوشکی راه‌اندازی شده، تاکنون شاهد اجرای چند نمایش موفق و پرمخاطب بوده و این روزها هم «خدای کشتار» را به کارگردانی علی سرابی روی صحنه دارد. در «دکلره» که مهدی کوشکی و صحرا فتحی کارگردانی آن را بر عهده دارند، ستاره پسیانی، لیلی رشیدی، صحرا فتحی و نوید محمدزاده بازی می کنند و نوید محمدزاده تا پایان اجرای «خدای کشتار» هر شب دو نمایش را بازی می کند. این نمایش که مدتی قبل چند اجرا در کانادا داشت، مستندگونه است و داستانی اجتماعی را روایت می کند. در اجرای قبلی این نمایش مهناز افشار و سحر دولتشاهی بازی می کردند که به دلیل قرارداد کاری دیگری که هماهنگی آن انجام شده بود، فعلا امکان حضور در این نمایش را ندارند، اما احتمال بازی آنها در بعضی از شب‌های اجرا وجود دارد. «دکلره» از ۱۶ تا ۳۱ خردادماه هر شب ساعت ۲۱ در تئاتر مستقل تهران اجرا می‌شود.

«کسوف»

از دیشب نمایش «کسوف» که حدود پنج سال قبل اجرا شده بود، بار دیگر به کارگردانی ایوب آقاخانی در تماشاخانه باران روی صحنه رفت. در «کسوف» که به گفته کارگردانش نوعی عذرخواهی و دلجویی از والدین «ستایش»، دختر خردسال افغانستانی است، حمیدرضا آذرنگ، نسیم ادبی و ایوب آقاخانی بازی می کنند. این نمایش هم از ۱۶ خرداد تا ۲۵ تیر و از ساعت ۲۱ روی صحنه خواهد بود.

«زخم‌های وحشتناک زمین بازی» و «انات»

در مرکز مطالعات اجرایی قشقایی از دیروز دو نمایش اجرا شد. این آثار که در قالب پروژه‌های مطالعاتی به صحنه می‌روند تا دوم تیر اجرا خواهند شد. در «زخم‌های وحشتناک زمین بازی» نوشته راجیو جوزف و به کارگردانی علی منصوری، آیه کیان‌پور و شهروز دل‌افکار بازی می کنند. این نمایش رابطه عاشقانه پرفراز و نشیب کیلین و داگ را در یک دوره ۳۰ ساله تصویر می کند که در مقاطع مختلف زخم‌ها و مصائب خود را با هم در میان می گذارند. دیگر نمایش سالن قشقایی مجموعه تئاتر شهر، «انات» به نویسندگی و کارگردانی امیرحسین آسانی است که افسانه صرفه‌جو، سروناز نانکلی، مهتاب کرکوندی و بهار رضی‌زاده در آن بازی می کنند. «انات» ۴۵ دقیقه‌ای که از ۲۰:۴۵ هر شب روی صحنه می‌رود، مقاطعی از زندگی چند زن را روایت می کند.

«تریو بدون هارمونی»

تماشاخانه باران از امروز ۱۷ خرداد، میزبان نمایش دیگری هم هست که به نویسندگی و کارگردانی سیاوش پاکراه آماده شده است. «تریو بدون هارمونی» با بازی ایوب آقاخانی، نگار عابدی و حمیدرضا نعیمی تا هشتم تیرماه روی صحنه خواهد بود. با اجرای این نمایش ایوب آقاخانی هم بازیگر دو نمایش خواهد بود که البته در «کسوف» به شکل صوتی حضور دارد. «تریو بدون هارمونی» از ساعت ۱۹ و به مدت ۷۰ دقیقه اجرا می‌شود.

«سرگیجه» و «درنگ»

در سالن حافظ هم با پایان اجرای نمایش «ناسور»، «سرگیجه» به کارگردانی پویا صادقی و ایمان صیاد برهانی روی صحنه می‌رود. در این نمایش که سجاد افشاریان تهیه‌کنندگی آن را برعهده دارد، محمد برهمنی، سعید زارعی، ایمان صیادبرهانی، سهیل سهیلی، مجید اسدی و زینب همتی بازی می کنند. «سرگیجه» برداشتی آزاد از رمان «منگی» نوشته ژوئل اگلوف نویسنده فرانسوی است.

دیگر نمایش تالار حافظ، «درنگ» است که آرش پورمحک آن را کارگردانی می کند. این نمایش از ساعت ۲۱:۳۰ شانزدهم خرداد تا آخر همین ماه با بازی حسین سپهرنژاد و دریا مرادی دشت، اجرا می‌شود.

«حرف حرف حرف فیلیپ گلس قرص نانی می‌خرد گونه‌های مرگ تروتسکی»

این نمایش با نام طولانی که دارد، نوشته دیوید آیوز است و علیرضا طاهری آن را طراحی و کارگردانی کرده است. علیرضا دست‌افکن، آرمان کلهری، شقایق حمزه‌لو، امید ضیاءالدینی، محمدحسین اثنی‌عشری، الهام صادقی و فرشته میرمرعشی بازیگران این نمایش هستند که از ۱۶ خرداد تا ۴ تیر روی صحنه تالار ناصر خسرو خواهند بود.

«مجلس ضربت زدن»

و اما از ۲۹ خردادماه، نمایش «مجلس ضربت زدن» نوشته بهرام بیضایی به کارگردانی محمد رحمانیان روی صحنه سالن اصلی تئاتر شهر می‌رود. در این نمایش که مانند بسیاری دیگر از نمایش‌ها در ماه رمضان روی صحنه است، امیر جعفری، رامین ناصرنصیر، رضا مولائی، اشکان خطیبی، سینا رازانی، سانیا سالاری و مهتاب نصیرپور بازی می کنند. «مجلس ضربت زدن» که برای اولین بار به اجرای عموم می‌رسد، تا ۲۹ تیرماه و از ساعت ۲۱ روی صحنه خواهد رفت.

فرهنگخانه

توفان، تپه ساسانیِ شهر ری را بی محافظ کرد

وقوع توفان روز چهارشنبه در ساعت هشت شب، پوشش داربستی «آتشکده ری» (تپه میل) شهر ری را از جا کند. مهدی معمارزاده، کارشناس ناظر میراث فرهنگی استان تهران در این باره گفت: «خوشبختانه کمترین آسیب متوجه گچبری‌های فاخر این بنای دوره ساسانی شد، اما نبودِ پوشش محافظ، این اثر ملی را در برابر بارندگی بی‌دفاع کرد. ضرورت دارد معاون میراث فرهنگی سازمان میراث فرهنگی کشور، بودجه‌ای اضطراری برای نجات این بنا اختصاص دهد.» تپه میل که به آن، آتشکده بهرام و آتشکده ری نیز می گویند، در حدود ۱۲ کیلومتری جنوب شرقی شهر ری به سوی ورامین بر بلندای تپه‌ای پهناور در روستای «قلعه‌نو - چال طرخان» قرار دارد. بخشی از بنای آتشکده ری در زمان حمله اسکندر به ایران خراب شد و تنها قسمتی از بنای چهارطاقی و زیبای این آتشکده به صورت دو میل باقی‌ماند. بیشتر قسمت‌های غربی بنا از میان رفته، در بخش زیرین مجموعه یک راهروی کم پهنا وجود دارد که سراسر طول بنا را طی می کند. بقایای معماری تپه میل دارای ساختاری، متشکل از گل، خشت، لاشه سنگ، گچ و از نظر دیرینگی متعلق به دوره ساسانیان (حدود ۱۸۰۰ سال پیش) است .این تپه به آتشکده بهرام گور نیز معروف است. نخستین بار در سال ۱۹۱۳میلادی «ژاک دومورگان» فرانسوی این آتشکده و سازه‌های پیرامون آن را مرمت کرد. این بنا در سال ۱۹۳۳توسط باستان‌شناس آمریکایی به نام اریک اشمیت مورد کاوش و حفاری قرار گرفت.

پاریس، میزبان سه دهه سینمای ایران

چهارمین جشنواره فیلم‌های ایرانی در پاریس میزبان طیف متنوعی از فیلم‌های سینمای ایران در چند دهه اخیر است. در این رویداد سینمایی که از تاریخ اول ژوئن (۱۲ خرداد) آغاز شده و تا هفتم ژوئن (۱۸ خرداد) ادامه خواهد داشت، فیلم‌های ایرانی در چند بخش گوناگون به روی پرده می‌روند. در بخش سینمای کمدی ایران، ۷ فیلم شامل «شب نشینی در جهنم» ساخته ساموئل خاچیکیان و موشق سروری، «اجاره نشین‌ها» به کارگردانی داریوش مهرجویی، «لیلی با من است» و «مارمولک» از کمال تبریزی، «آتش بس» ساخته تهمینه میلانی، «دایره زنگی» به کارگردانی پریسا بخت‌آور و «پا در هوا» ساخته نادر تکمیل همایون نمایش داده می‌شوند.

به گزارش سایت این جشنواره سینمایی، در بخش پانوراما‌ی فیلم‌های معاصر ایرانی که شامل چند فیلم اکران نشده نیز هست؛ فیلم «فروشنده» ساخته اصغر فرهادی که اخیرا در جشنواره کن دو جایزه بهترین بازیگری و فیلمنامه را به دست آورد، «وارونگی» به کارگردانی بهنام بهزادی نماینده ایران در بخش نوعی نگاه کن ۲۰۱۶، «روز مبادا» ساخته فائزه عزیزخانی، «شکاف» به کارگردانی کیارش اسدی‌زاده، «احتمال باران اسیدی» ساخته بهتاش صناعی‌ها، «چهارشنبه ۱۹ اردیبهشت» از وحید جلیلوند، «پریدن از ارتفاع کم» به کارگردانی حامد رجبی و «یک شهروند کاملا معمولی» از مجید برزگر نمایش خواهند داشت، اما بخش فیلم های کوتاه چهارمین دوره جشنواره فیلم‌های ایرانی پاریس نیز میزبان نمایش ۵ فیلم کوتاه شامل «جایی که دیگر زندگی نمی کنیم» ساخته سعید ولی زاده، «ماری جوانا» ساخته مصطفی سیاری و مجید فرهنگ، «چله» به کارگردانی داوود خیام، «گرگ و میش» از هامان فولادوند و «ماهی سرخ شده» از لیلا خلیل‌زاده می‌شود.

بهاره رهنما برای شبکه نمایش خانگی سریال می‌سازد

بهاره رهنما قصد دارد نیمه دوم سال، مجموعه ای را با همان فضای زنانه که در قالب آثار نوشتاری اش دیده می شود، در شبکه نمایش خانگی جلوی دوربین ببرد. بهاره رهنما که در حال حاضر مشغول بازی در مجموعه ۵ قسمتی «کشیک قلب» است، درباره فعالیت‌های این روزهای خود گفت: «دوباره اون آهنگ رو بزن سم، نام نمایشی به کارگردانی داوود بنی اردلان است که من هم به عنوان بازیگر در آن حضور دارم و از ۲۰ تیر اجرا در تالار حافظ آغاز می شود. با توجه به مشغله هایی که تا اواخر تابستان دارم از نیمه دوم سال به مدیوم‌های دیگری نیز فکر خواهم کرد. بعد از فراغت یافتن از کارهایی که در حال انجامشان هستم، قصد دارم یک مجموعه در شبکه نمایش خانگی با کارگردانی خودم و با مضمون فضای زنانه ای که می شناسم و نوشته ام، جلوی دوربین ببرم.»

وی ادامه داد: «بخشی از این مجموعه به نگارش درآمده و شخصیت ها کم کم در حال شکل گیری هستند. در این مجموعه که هنوز نامی برایش قطعی نشده همان فضای زنانه ای را می بینیم که در نوشته های من همیشه هست و من تاکید می کنم که این فضا اصلا فمنیستی و ضدمرد نیست فقط از دریچه دنیای زنان به بیرون نگاه می شود. زبان این مجموعه طنز است و بی ربط به نمایش «دورهمی زنان شکسپیر» نیست و احتمالا ۸۰ درصد همان گروه در این کار حضور دارند. قصد دارم در مرحله نخست، آن را به صورت یک مجموعه ۵ تا ۹ قسمتی عرضه کنیم و اگر استقبال شد، آن را ادامه دهیم.»

روحِ «ایوانف» را روی صحنه ببینید

رضا بهبودی درباره جدیدترین فعالیت‌های خود با اشاره به اینکه در حال تمرین یک نمایش است که در صورت قطعی شدن نام آن اعلام می‌شود، بیان کرد: «اواسط مردادماه «ایوانف» را به کارگردانی امیررضا کوهستانی در تماشاخانه ایرانشهر اجرا خواهیم کرد و این نمایش پس از پنج، شش سال بار دیگر روی صحنه می‌رود. «ایوانف» کاری از کوهستانی است که مانند بیشتر کارهای او دور دنیا رفته و پخته‌تر شده و جذابیت آن در این سال‌ها برای ما حفظ شده است، بنابراین فکر می کنم تغییر اساسی در آن صورت نخواهد گرفت. در آن سالی که این نمایش را اجرا کردیم، تعداد شب‌هایی که به صحنه رفتیم، به دلیل اینکه مدام زیر تیغ سانسور بودیم، محدود بود، چون مجبور به بازبینی‌های مجدد بودیم و الان که پنج سال از آن روزها گذشته، شرایط بهتر است و فکر می کنم اثری درخور برای تماشا باشد.» وی با اشاره به فیلم تئاتری که پیش از این از نمایش «ایوانف» منتشر شده، گفت: «فیلم تئاتر این نمایش ضبط شده، اما معمولا کسانی که تئاتری را به صورت تصویری ضبط می کنند کمتر به روح اثر توجهی می کنند و این اجرای امیررضا کوهستانی هم از جمله کارهایی بود که سکون و آرامش فعالی که در صحنه حضور داشت را به خوبی در تصویر در نیاورد و روح اثر منتقل نشد، به همین دلیل توصیه می کنم این نمایش را روی صحنه ببینید.»

«ایوانف» کوهستانی اقتباسی از نمایشنامه چخوف است که در اجرای قبلی آن بازیگرانی همچون حسن معجونی، مهین صدری، وحید آقاپور، رضا بهبودی و ... بازی می کردند.